

Jaworski herbu Sas. Linia z Łopatyna

Andrzej Zygmunt Rola-Stężycki

Stanisław Sas-Jaworski

Walentyna Nowicka

Stanisław Sas-Jaworski sr – *1863 Różan – †około 1918 Orenburg n/Uralem, popełniając samobójstwo w związku z rewolucją bolszewicką. Oficer Wojsk Rosyjskich – podpułkownik. Jeden z twórców koszar wojskowych w Różanie. Uczestnik I Wojny Światowej w Karpatach, gdzie został ciężko ranny. Dowódca Pułku Zapasowego.

Zawarł związek małżeński w Orenburgu z **Walentyną Nowicką** – *5.02.1872, † 19.03.1940 Szczebrzeszyn, idąca z majątku Siemierz pod Szczebrzeszynom, koło Tomaszowa Lubelskiego. Ona to – po śmierci męża – przebywając w bardzo trudnych warunkach – powróciła w rodzinne strony i wzniosła dom rodzinny w Szczebrzeszynie. Ulokowała w nim – uratowane z wielkim trudem – rodzinne pamiątki. Zakwaterowała w nim tych z najbliższych, którzy w wyniku różnych sytuacji życiowych, pozostali bez domu i środków do życia. Mieli potomstwo:

Stanisław Sas-Jaworski jr – * 29.07.1892 Różan – †14.10.1941 Mrozy.

Oficer Wojska Polskiego – major. Absolwent Korpusu Kadetów w Moskwie – 1910. Uczestnik I Wojny Światowej. Około 1920 roku komendant miasta Tomaszów Lubelski. Kwatermistrz 23 Pułku Piechoty im. Leopolda Lisa Kuli. Pełnił służbę wojskową także we Włodzimierzu Wołyńskim.

Ranny w kampanii wrześniowej 1939 roku. Spoczywa na cmentarzu parafialnym w Mrozach. Znalazł się tam, jako rekonwalescent i pensjonariusz miejscowego sanatorium.

Stanisław Sas – Jaworski w powozie przed koszarami w Różanie.

Członkowie inspekcji wojskowej w koszarach w Różanie. Pierwszy z prawej – Stanisław Sas–Jaworski.

Stanisław Sas–Jaworski
sr na froncie I Wojny Światowej w Karpatach.

Zawarł związek małżeński w Tomaszowie Lubelskim z **Janiną Dziewiszek** – *2.05.1894 Zamość – †10.09.1933 Boguszewo k/Grudziądz, parafia Linowo – gdzie spoczywa, córką Franciszka Brunona – lekarza medycyny, absolwentką pensji prywatnej w Lublinie. Mieli potomstwo:

Jerzy Stanisław Sas–Jaworski – *5.01.1920 Włodzimierz Wołyński. Edukację rozpoczął w domu rodzinnym we Włodzimierzu Wołyńskim, finalizując tam dwie klasy Szkoły Powszechnej. Klasę III ukończył w Szkole Powszechnej w tym mieście, zaś klasę IV ukończył w Nowym Sączu, gdzie jego ojciec skierowany został do pracy po zwolnieniu ze służby wojskowej. Tam też ukończył klasę I Gimnazjum im. Jana Długosza, a kolejną zdał już w Grudziądzu, skąd przeniósł się do Zamościa, gdzie też uzyskał maturę w roku 1938 i rozpoczął naukę w Szkole Podchorążych Kawalerii w Grudziądzu.

II Wojna Światowa zastała go na praktyce w 22 Pułku Ułanów w Brodach.

Wcielony do Brygady Kresowej Armii „Łódź” objął dowodzenie sekcją przeciwpancerną. Służbę zakończył po rozformowaniu oddziału w rejonie Janowa Lubelskiego w okolicach Franopola i Biłgoraja, gdzie złożył broń.

W czasie okupacji podejmował nieudaną próbę dotarcia do Francji. Wstąpił do Armii Krajowej, uczestnicząc w działaniach w rejonie Karolówki pod Zamościem i Serebryszczka koło Chełma.

Schronił się w domu swojej babki Walentyny w Szczepieszynie, po czym podjął zatrudnienie w charakterze kierownika gospodarstwa – rządcy – w majątku Helenin, potem w dobrach Somianka koło Wyszkowa i Nowodworze koło Mrozów, majątku należącym do jego stryja Romualda.

W roku 1944 w Lublinie zgłosił się do sztabu Armii Wojska Polskiego i wcielony został do 7 Pułku Piechoty III Dywizji w Bydgoszczy w stopniu podporucznika.

Uczestniczył w walkach o Wał Pomorski, w bitwie o Kołobrzeg, rejonie Gostowic i w forsowaniu Odry, gdzie jako dowódca zwiadu wielce się zasłużył.

Walentyna Sas – Jaworska z Nowickich, w stroju w stylu epoki.

Stanisław Sas– Jaworski

Janina Dziewiszek

Jerzy Stanisław Sas–
Jaworski

Anna Maria Surowiecka

Bił się pod Staffeld i Wiesental, gdzie został ranny. Następnie wcielony do Samodzielnej Brygady Kawalerii I Pułku Ułanów w Sławnie, objął dowództwo szwadronu.

Przeniesiony do Garwolina, służył tam do 1947 roku, do czasu rozformowania I Dywizji Kawalerii.

Odnaczony orderem Virtuti Militari, Krzyżem Walecznych, oraz wieloma odznaczeniami wojskowymi, państwowymi i resortowymi. W tym samym roku przeszedł do rezerwy i został zatrudniony w Wychowalni Żrebiąt w Komorowie, w tamtejszej żrebięciarni.

W roku 1949 przeniesiony do Państwowych Zakładów Hodowli Koni w Warszawie, skierowany został do Żrebięciarni w Kujawach koło Prudnika. Potem objął stanowisko zastępcy dyrektora Państwowej Stadniny Koni w Mosznie, a następnie – w dniu 1.02.1951 roku – powołany został na stanowisko dyrektora Państwowej Stadniny Koni w Kozienicach.